

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce

J. J.

...

zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti

žalovanému

Ministerstvo dopravy

sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2015, č.j. 638/2015-160-SPR/3,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 17. 12. 2015, č.j. 638/2015-160-SPR/3, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „magistrát“), ze dne 30. 10. 2013, č.j. MHMP 1297873/2013/Gro (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), jakož i zrušení prvoinstančního rozhodnutí ve věci porušení zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Výzvou ze dne 18. 6. 2013 byl žalobce, jakožto provozovatel motorového vozidla, magistrátem vyzván k uhrazení částky 1000 Kč s ohledem na zjištění jednání vykazující znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu, když dne 16. 5. 2013 v 15:14 byla v Praze 2, křižovatka ul. Legerova-Rumunská, zadokumentována jízda tohoto vozidla, jehož nezjištěný řidič nezastavil na signál s červeným světlem „Stůj!“. Současně byl však žalobce v této výzvě poučen o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Na výzvu žalobce nereagoval.
4. Výzvou ze dne 16. 9. 2013 byl žalobce jako provozovatel vozidla magistrátem vyzván k podání nezbytného vysvětlení ve vztahu k jednání, popsáném v předchozím odstavci, doposud neznámého řidiče vykazující znaky přestupku a odůvodňující zahájení řízení o přestupku. Magistrát následně obdržel podání, které podal žalobce prostřednictvím zmocněnce, společnosti FLEET Control, s.r.o., a k němuž byla přiložena plná moc. Obsahem podání bylo oznámení rozhodnutí žalobce výpověď odeprít, neboť by jejím provedením nebo i samotnou účastí mohl být on sám, nebo osoba jemu blízká, vystaven riziku stíhání pro spáchání přestupku.
5. Součástí spisu je dále úřední záznam magistrátu ze dne 30. 9. 2013 o odložení věci týkající se jednání nezjištěného řidiče a vykazující znaky přestupku vydaný dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), neboť magistrát nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku proti určité osobě, tj. řidič nebyl zjištěn.
6. Týž den vydal magistrát ve věci správního deliktu provozovatele vozidla příkaz o uložení pokuty, dle kterého je žalobce vinným, že jako provozovatel motorového vozidla nezajistil, aby dne 16. 5. 2013 kolem 15:14 hodin v Praze 2, křižovatka Legerova-

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Rumunská, při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená uvedeným zákonem. Žalobce spáchal správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu porušením § 10 odst. 3 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení. Proti tomuto příkazu podal žalobce odpor.

7. Prvoinstančním rozhodnutím magistrát uznal žalobce vinným, že jako provozovatel motorového vozidla nezajistil, aby dne 16. 5. 2013 kolem 15:14 hodin v Praze 2, křižovatka Legerova-Rumunská, při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená uvedeným zákonem. Porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Žalobce tak spáchal správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu porušením § 10 odst. 3 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení.
8. Žalovaný následně shledal, že námitky v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí se týkaly zcela jiného podezření ze spáchání přestupku než v posuzované věci (žalobce v odvolání brojil proti pokutě ve výši 5 000 Kč, neshodovala se tovární a registrační značka vozidla, místo, čas ani vytýkané jednání). Přesto žalovaný přezkoumal prvoinstanční rozhodnutí s ohledem na § 89 odst. 2 správního řádu. Konstatoval, že magistrát postupoval v souladu se zákonem, neboť po oznámení přestupku, spočívajícího v nerespektování signálu s červeným světlem „Stůj!“, který lze vyřešit v blokovém řízení – viz § 125c odst. 6 písm. c) zákona o silničním provozu, vyzval žalobce k uhrazení určené částky a současně jej poučil o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče. Žalobce na výzvu žádným způsobem nereagoval. Magistrát poté žalobce vyzval opětovně, a to k podání vysvětlení, na což žalobce reagoval tak, že odepřel jakoukoliv výpověď. Magistrát proto přestupek odložil ve smyslu § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. Následně došlo k zahájení řízení o správním deliktu, přičemž postup v tomto řízení nenese vady, pro které by bylo nutné rozhodnutí zrušit či měnit.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

9. Žalobce namítá nezákonnost rozhodnutí, a to s ohledem na následující:
 - 1) Nevyhotovení výzvy k úhradě určené částky dle § 125h zákona o silničním provozu, potažmo její nedoručení žalobci.
 - 2) Vydání rozhodnutí nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování, případně měl být žalobce vyrozuměn o možnosti účastnit se provádění dokazování mimo ústní jednání. Současně žalobci nebylo doručeno ani vyrozumění o možnosti seznámení se s podklady.
 - 3) Ve výroku rozhodnutí nebyl dostatečně popsán samotný protiprávní skutek, tj. není zřejmé, jaký konkrétní skutek se udál.
 - 4) Nebylo prokázáno, že by řidič vozidla skutečně nezastavil na červenou, z fotografií není tato skutečnost dostatečně zřejmá.
 - 5) Správní delikt provozovatele vozidla byl promlčen.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

10. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Ve vyjádření uvedl, že snímky, které byly hlavním podkladem rozhodnutí, byly pořízeny prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy, který podléhá pravidelné kontrole ze strany Českého metrologického institutu. Žalobce věděl o prošetřování přestupku, nepodal však žádné vysvětlení, neuvedl žádné nové skutečnosti a návrhy, kterými by se zprostil odpovědnosti. Zánik odpovědnosti za správní delikt dle § 125f a násl. zákona o silničním provozu je upraven v § 125c odst. 5 téhož zákona. Nelze postupovat analogicky s § 20 zákona o přestupcích, neboť tento zákon se vztahuje výhradně na přestupky a dle § 2 odst. 1 tohoto zákona přestupkem není jiný správní delikt postižitelný dle zvláštního právního předpisu. Za situace, kdy doba pro zánik odpovědnosti za správní delikt provozovatele dle § 125f a násl. zákona o silničním provozu nebyla výslovně stanovena, musela být doba pro zánik odpovědnosti vykládána analogicky dle § 125c tohoto zákona. Současně žalobcem podané odvolání bylo posouzeno dle § 82 odst. 2 věta druhá správního řádu z důvodu, že odvolání podané prostřednictvím společnosti FLEET Control, s.r.o. směřovalo proti jiným důvodům a porušením pravidel silničního provozu jiným vozidlem, tedy ne vozidlem žalobce.
11. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného zopakoval žalobní námitky a uvedl, že § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu neobsahuje žádné prekluzivní lhůty. I pokud by měl žalovaný na mysli § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu, nelze jej aplikovat, neboť v době spáchání deliktu bylo znění ustanovení odlišné od současného a nestanovovalo prekluzivní lhůtu. Setrval na tom, že je nutné aplikovat prekluzivní lhůtu dle zákona o přestupcích, tj. odpovědnost zanikla uplynutím jednoho roku. Stejný názor zastával i žalovaný ve své Metodice k usměrnění některých správních činností obecných úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy, č.j. 8/2013-160/OST/5 (dále jen „metodika“).
12. Dne 23. 1. 2019 se ve věci konalo jednání před soudem, při kterém žalovaný setrval na výše uvedené argumentaci. Žalobce ani jeho zástupce se k jednání nedostavili.

III.

Posouzení žaloby

13. Městský soud na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
14. Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
15. Podle § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 6. 11. 2014 na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125d.
16. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití

vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

17. Podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud
 - a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,
 - b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a
 - c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.
18. Podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.
19. **Ad 1)** K námitce, že před zahájením řízení o správním deliktu nebyly učiněny nezbytné úkony, tj. že prvním úkonem v posuzované věci měla být dle § 125h zákona o silničním provozu výzva k úhradě určené částky, která však v případě žalobce nebyla vyhotovena, potažmo ani doručena žalobci, městský soud konstatuje, že tato námitka nemá oporu ve spisovém materiálu.
20. Součástí spisového materiálu je totiž nejen výzva magistrátu ze dne 16. 9. 2013 k podání vysvětlení (zejména sdělení údajů potřebných k určení totožnosti řidiče), na kterou poukazuje žalobce, nýbrž i výzva ze dne 18. 6. 2013, kterou byl žalobce, jakožto provozovatel motorového vozidla, dle § 125h zákona o silničním provozu magistrátem výslovně vyzván k uhrazení částky 1000 Kč. Současně byl žalobce v této výzvě poučen i o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Z obsahu této výzvy je tedy zřejmé, co se uvedenou výzvou sleduje. Ze spisového materiálu konečně vyplývá, že výzva ze dne 18. 6. 2013 byla doručena žalobci dne 24. 6. 2013 a zůstala bez odezvy z jeho strany.
21. Tvzení žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí, že magistrát dostal své povinnosti dle § 125h zákona o silničním provozu, tak má oporu ve spisovém materiálu. Žalobci proto nebylo upřeno právo volby, zda uhradí určenou částku, případně oznámí totožnost řidiče vozidla, resp. nebude na výzvu nijak reagovat. Městský soud proto v tomto ohledu pochybení ze strany správních orgánů neshledal.
22. Soud tak námitku neshledal důvodnou.
23. **Ad 2)** Žalobce dále namítá, že vydání rozhodnutí magistrátu nepředcházelo nařízení ústního jednání, při kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce, případně měl být žalobce vyzván o možnosti účastnit se provádění dokazování mimo ústní jednání, což namítal již v odvolání. Žalobce tak byl tímto zkrácen na svém právu, aby jeho věc byla projednána za jeho přítomnosti a on se mohl vyjádřit ke všem prováděným

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

důkazům. Poukazuje proto na rozpor s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Současné žalobci nebylo doručeno ani vyrozumění o možnosti seznámení se s podklady.

24. K tomu soud nejprve předesílá, že ústní jednání v řízeních o správních deliktech není povinnou součástí správního řízení (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004 – 53). K závěru, že správní orgán nemusí nařídít ústní jednání vždy, ale jen tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, dospěl i Ústavní soud již ve svém nálezu sp. zn. Pl. ÚS 28/98.
25. Uvedený závěr Ústavního soudu potvrdil v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č.j. 8 As 110/2015-46, i Nejvyšší správní soud, když výslovně uvedl, že v řízení o správním deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu, který dopadá i na posuzovanou věc, nemusí správní orgán nařídít ústní jednání vždy, ale tehdy je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, přičemž zde nedochází ani k rozporu s Úmluvou. Nadto je nutné uvést, že pokud je možný soudní přezkum, v rámci kterého bude čl. 6 Úmluvy splněn, procesní záruky nemusí být nezbytně zajištěny již ve fázi řízení před správními orgány.
26. V navazující judikatuře Nejvyšší správní soud na těchto závěrech setrval (srov. za všechny například rozsudky ze dne 14. 2. 2018, č.j. 1 As 18/2017 – 43, ze dne 16. 3. 2016, č.j. 1 As 277/2015-33, ze dne 29. 3. 2016, č.j. 1 As 7/2016-30, ze dne 6. 4. 2016, č.j. 3 As 260/2015-58, ze dne 24. 8. 2016, č.j. 2 As 85/2016-33, ze dne 20. 9. 2016, č.j. 6 As 239/2015-31). Ostatně i v rozsudku ze dne 7. 1. 2016, č.j. 9 As 139/2015-30, na který poukazuje žalobce, soud shledal, že lze za určitých podmínek rozhodovat meritorně bez nařízení ústního jednání, stejně jako existuje možnost provést důkaz listinou mimo ústní jednání (viz níže).
27. Městský soud proto konstatuje, že nenařízení ústního jednání samo o sobě s ohledem na shromážděné důkazy není vždy nezbytné. Bylo na magistrátu, aby posoudil, je-li nařízení ústního jednání ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nutné. V dané věci přitom závadné jednání spočívalo v nerespektování signálu s červeným světlem „Stůj!“. Z hlediska skutkového se proto jednalo o jednoduchý případ. V tomto ohledu měl magistrát při rozhodování k dispozici především fotodokumentaci, která ukazovala momentální polohu vozidla ve vztahu k aktuální světelné signalizaci, přičemž vozidlo i přes signál s červeným světlem očividně tohoto signálu nedbalo a pokračovalo dále v jízdě. Nebylo tak nutné nařizovat ústní jednání ke splnění účelu řízení. Žalobce byl navíc o protiprávním jednání vyrozuměn již výše uvedenými výzvami (viz Ad 1). Žalobce však neuvedl, kdo vozidlo řídil. Následně po odložení přestupkové věci a po zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla byl žalobce, resp. jeho zástupce rovněž poučen o možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, čehož nevyužil. Žalobce či jeho zástupce se tak mohli se všemi rozhodnými skutečnostmi seznámit dle § 38 odst. 1 správního řádu, tj. na základě nahlížení do spisu, případně dle § 36 odst. 3 správního řádu, v rámci seznámení se s podklady rozhodnutí. Soud proto uzavírá, že nenařízení ústního jednání v rámci řízení s ohledem na shromážděné důkazy v posuzované věci nebylo nutné. Z tohoto důvodu k porušení právních předpisů, resp. Úmluvy či Listiny základních a práv a svobod nedošlo.
28. Pokud jde o namítané pochybení ve vztahu k dokazování listinami mimo ústní jednání, aniž by tomu byl žalobce přítomen, resp. o tom vyrozuměn, ze spisového materiálu je zřejmé, že magistrát skutečně provedl dokazování, když vycházel z fotografií místa spáchání deliktu. Byť je provádění dokazování mimo ústní jednání možné, má být o něm

účastník předem vyrozuměn (viz § 51 odst. 2 správního řádu) a musí o něm být, jde-li o provedení důkazů listinou, pořízen protokol (viz § 18 odst. 1 správního řádu). Současně je však vždy nutné zhodnotit, zda případná vada (dílčí procesní porušení) v řízení mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č.j. 6 A 12/2001-51, ze dne 18. 3. 2004, č.j. 6 A 51/2001-30).

29. V posuzované věci městský soud takový vliv neshledal. Žalobce, potažmo jeho zmocněnec, totiž měli možnost se se všemi důkazními prostředky obsaženými ve spisovém materiálu seznámit a vyjádřit se k nim. Vyrozumění magistrátu ze dne 9. 10. 2013 bylo prostřednictvím datové zprávy prokazatelně doručeno zmocněnému zástupci žalobce téhož dne, jak prokazuje doručenko, která je součástí spisového materiálu. V rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016 - 53, Nejvyšší správní soud konstatoval, že důkaz listinou je specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastníku řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. S ohledem na to, že dokazování bylo v dané věci prováděno listinou, dle zdejšího soudu nevznikla žádná relevantní pochybnost o tom, zda a za jakých okolností se magistrát s důkazy bezprostředně seznámil (srov. totožně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č.j. 8 As 156/2016 - 35).
30. Soud proto konstatuje, že námitku neshledal důvodnou.
31. **Ad 3)** Žalobce rovněž namítá, že ve výroku rozhodnutí nebyl dostatečně popsán samotný protiprávní skutek, tj. není zřejmé, jaký konkrétní skutek se udál. Ve výroku mělo být konkrétně specifikováno, jak byly porušeny povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, resp. jakého protiprávního jednání se řidič dopustil. Výrok je nekonkrétní a nesrozumitelný, není z něj zřejmé, jaké protiprávní jednání řidiče mohlo vůbec naplnit skutkovou podstatu deliktu dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.
32. V dané věci bylo ve výroku prvoinstančního rozhodnutí magistrátem popsáno, že k deliktu mělo dojít tím, že žalobce, jakožto provozovatel vozidla, nezajistil, aby dne 16. 5. 2013 kolem 15:14 hodin v Praze 2, křižovatka Legerova-Rumunská při užití vozidla na pozemní komunikaci, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Na základě výše uvedeného jednání tak žalobce spáchal správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu porušením § 10 odst. 3 uvedeného zákona, za což mu dle § 125f odst. 3 za použití § 125c odst. 4 daného zákona byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč.
33. K takové formulaci výroku musí soud předně uvést, že § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je toliko odkazujícím, resp. blanketním ustanovením, neboť konstatuje, že právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Dané ustanovení tak podmiňuje nastoupení odpovědnosti za správní delikt porušením jiných ustanovení. Rovněž § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je však pouze odkazujícím ustanovením, neboť uvádí, že provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. K nastoupení odpovědnosti tak musí

být porušena nejen povinnost provozovatele vozidla stanovená v § 10 zákona o silničním provozu, ale u povinnosti dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, jako v posuzované věci, i nějaká z dalších povinností řidiče. Tato musí být ve výroku uvedena, jak v tomto ohledu shledal Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 13. 3. 2016, č.j. 6 As 128/2015 – 32, ve kterém konstatoval, že soud správně uvedl, že ve výroku prvoinstančního rozhodnutí je dostatečným způsobem uvedeno, o jaké porušení povinnosti řidiče stěžovatelem provozovaného motorového vozidla se v dané věci jednalo, tedy bylo dostatečně specifikováno, v čem konkrétně spočívalo protiprávní jednání stěžovatele, tj. dodržení jaké konkrétní povinnosti řidiče tohoto vozidla ve smyslu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stěžovatel nezajistil. Z uvedeného tedy vyplývá, že provozovatel vozidla musí vědět, za jaké jednání ve smyslu popisu relevantního skutku je trestán. Současně mu musí být známo, jak toto jednání správní orgán právně kvalifikuje. Z obojího totiž může následně vycházet „obrana“ provozovatele vozidla.

34. V případě žalobce je však ze samotného výroku prvoinstančního rozhodnutí ve vztahu k protiprávnímu jednání možné zjistit pouze to, že nebyly řidičem dodrženy blíže nespecifikované povinnosti a pravidla, a dále kdy a kde mělo k jednání dojít. Bohužel z něj tedy není zřejmé, co konkrétně provozovatel vozidla nezajistil ve smyslu uvedených ustanovení. Teprve až v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí bylo vytýkané jednání specifikováno a to tak, že k porušení povinnosti mělo dojít tím, že motorové vozidlo bylo zachyceno při vjezdu do prostoru světelně řízené křižovatky Legerova-Rumunská v době, kdy byl na tříbarevné soustavě se směrovými signály světelného signalizačního zařízení pro směr jízdy vozidla signál s červeným světlem „Stůj!“. Z toho dle soudu vyplývá, že uvedené jednání by tak bylo možné kvalifikovat jako přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu (viz totožně záznam magistrátu o odložení věci ze dne 30. 9. 2013). Lze uzavřít, že ve výroku prvoinstančního rozhodnutí není dostatečně konkretizováno jak nedovolené jednání řidiče, tak i jeho právní kvalifikace.
35. Vzhledem k tomu, že se posuzovaná věc týká oblasti tzv. správního trestání, na výrok rozhodnutí jsou proto v tomto ohledu kladeny vysoké formální požadavky. Je tedy nezbytné, aby skutek, pro který bylo s žalobcem vedeno řízení, byl řádně označen, resp. musí být popsán dostatečně určitě. Zároveň musí výrok zahrnovat vedle popisu skutku i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu, tj. z popisu skutku musí být patrné všechny skutkové okolnosti jednání osoby, které jsou rozhodné pro posouzení, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu, kvůli němuž je řízení vedeno (viz například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, a rozsudek téhož soudu ze dne 16. 3. 2010, č.j. 1 As 92/2009 – 65).
36. Je tedy nutné již ve výroku rozhodnutí postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je osoba postižena, což lze zaručit jen dostatečnou konkretizací (specifikace deliktu). Nepostačuje přitom, dojde-li ke specifikaci až v odůvodnění rozhodnutí, neboť je nutné vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Řádně formulovaný výrok, a v něm na prvním místě konkrétní popis skutku, je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byly uloženy, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod. Výše uvedené slouží s ohledem na právní jistotu k tomu, aby skutek nemohl

být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán náležitosti, jimiž je skutek dostatečně a nezaměnitelně identifikován, do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení. Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost by bylo jen rozhodnutí neobsahující specifikaci skutku ani ve výroku ani v odůvodnění, případně za přistoupení jiných vad (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73).

37. Městský soud proto musí konstatovat, že v posuzované věci je výrok prvoinstančního rozhodnutí z hlediska vytýkaného jednání neúplný, resp. neurčitý. Jinými slovy není z něj zřejmé, k čemu mělo konkrétně dojít. To bylo osvětleno až v odůvodnění - nerespektování signálu s červeným světlem „Stůj“ na světelném signalizačním zařízení. Takto koncipované rozhodnutí však nemůže z pohledu zákonnosti obstát (srov. totožně rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2017, č.j. 29 A 112/2015-33).
38. S ohledem na výše uvedené soud považuje námitku za důvodnou.
39. **Ad 4)** K námitce, že nebylo prokázáno, že by řidič motorového vozidla skutečně nezastavil na červenou, resp. z fotografií není tato skutečnost dostatečně zřejmá, tj. skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn, městský soud konstatuje, že v posuzované věci je z fotografií naopak zcela evidentní, že motorové vozidlo nerespektovalo signál s červeným světlem „Stůj!“. Jedná se totiž o sérii několika fotografií, které jasně ukazují momentální polohu vozidla ve vztahu k aktuální světelné signalizaci, přičemž vozidlo i přes signál s červeným světlem očividně tohoto signálu nedbalo a pokračovalo dále v jízdě.
40. Lze se tak zcela ztotožnit se závěry správních orgánů, že došlo k vjezdu motorového vozidla do prostoru světelně řízené křižovatky v době signálu s červeným světlem, což prokázala sada fotografií. Na základě těchto důkazů mohl magistrát bez důvodných pochybností dovozovat naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla. Skutkový stav tak byl zjištěn dostatečně.
41. Námitka není důvodná.
42. **Ad 5)** Žalobce konečně namítá, že správní delikt provozovatele vozidla byl ke dni doručení napadeného rozhodnutí promlčen. Správní řád ani zákon o silničním provozu nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla, nelze v tomto ohledu ani aplikovat § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu s ohledem na jeho tehdejší znění. Naopak je nutné postupovat dle zákona o přestupcích a vycházet z prekluzivní lhůty jednoho roku. V této souvislosti žalobce rovněž odkazuje na metodiku žalovaného. Řízení proto mělo být zastaveno.
43. Městský soud se ztotožňuje s žalobcem v tom, že odkaz žalovaného na analogickou aplikaci § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu je chybný, resp. nemá žádný vztah k otázce zániku odpovědnosti v projednávané věci, řeší se v něm totiž uložení zákazu činnosti. Žalovaný tak patrně myslel § 125e odst. 5 téhož zákona, jak ostatně předpokládá i sám žalobce. Soud však nesouhlasí s žalobcem v tom, že § 125e odst. 5 zákon o silničním provozu nelze s ohledem na jeho znění aplikovat na projednávanou věc a je nutné vycházet z úpravy dle zákona o přestupcích.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

44. Dle § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 6. 11. 2014 se na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125d. Od 7. 11. 2014 došlo na základě novelizace daného ustanovení k úpravě věty za středníkem, která nově odkazovala na § 125f zákona o silničním provozu.
45. Byť tedy § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu ve znění do 6. 11. 2014 odkazoval bezdůvodně na § 125d téhož zákona, jak konstatoval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 3. 8. 2017, č.j. 9 As 346/2016 - 56, smyslem části poslední věty za středníkem v § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu je, a vždy bylo, vztáhnout pravidla o odpovědnosti právnických osob i na fyzické osoby nepodnikající, které se dopustily správního deliktu podle zákona o silničním provozu. Jediným ustanovením v celém zákoně, které upravuje právě takový typ protiprávního jednání fyzických osob nepodnikajících, byl a je § 125f. I když § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu ve znění účinném před 7. 11. 2014 odkazoval na § 125d zákona o silničním provozu, šlo o „překlep“ a ve skutečnosti měl odkaz mířit k § 125f zákona o silničním provozu. Z § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu pak vyplývá subsidiarita odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek. Správní orgán nejprve musí zjišťovat pachatele přestupku a až následně je oprávněn zaměřit se na postih provozovatele vozidla za správní delikt. Bylo by proti koncepci právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, pokud by odpovědnost fyzické osoby za něj zanikla ve stejné lhůtě (tedy ve lhůtě jednoho roku od spáchání stanovené zákonem o přestupcích) jako odpovědnost za související přestupek řidiče vozidla. Proto nelze lhůtu počítat podle zákona o přestupcích, nýbrž je nutno aplikovat lhůtu pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu.
46. Z uvedeného je tedy jednak zřejmé, že odkaz v § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu měl od počátku mířit k § 125f téhož zákona, a současně z § 125e odst. 5 téhož zákona vyplývá i použití lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikt, tj. jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Ve výše uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud rovněž doplnil, že se zde vychází z předpokladu, že už samotný fakt provozování vozidla přináší značnou míru odpovědnosti za vozidlo a jeho osud. Tato odpovědnost tíží provozovatele stejnou měrou bez ohledu na to, zda je osobou právnickou či fyzickou, podnikatelem či nepodnikatelem.
47. V nyní posuzované věci ke skutku došlo dne 16. 5. 2013. Již dne 30. 9. 2013 vydal magistrát ve věci správního deliktu provozovatele vozidla příkaz o uložení pokuty žalobci. Věc byla pravomocně ukončena napadeným rozhodnutím ze dne 17. 12. 2015. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 18. 12. 2015. Čtyřletá lhůta byla tedy dodržena. Správní delikt proto v posuzované věci nebyl promlčen, jak se domnívá žalobce.
48. Námitka není důvodná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

49. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů shledal, že výrok prvoinstančního rozhodnutí magistrátu neobsahoval popis protiprávního jednání řidiče motorového

vozidla, které je však východiskem pro následnou objektivní odpovědnost žalobce jakožto provozovatele vozidla, aby nebylo takové jednání zaměnitelné s jiným a z hlediska právní jistoty. Rovněž nebyla ve výroku obsažena právní kvalifikace protiprávního jednání řidiče motorového vozidla. V dané věci tak došlo podstatným způsobem k porušení ustanovení o řízení, neboť magistrát ve výroku prvoinstančního rozhodnutí neuvedl takové skutečnosti, aby byla vyloučena zaměnitelnost skutku, a žalovaný jeho postup potvrdil. Proto soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) a § 78 odst. 4 s. ř. s.], ve kterém je vázán výše vysloveným právním názorem (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

50. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl v této věci plný úspěch. Náhrada nákladů řízení představuje žalobcem zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 3 000 Kč a náhradu nákladů právního zastoupení žalobce právním zástupcem Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem. Zástupce žalobce učinil dva úkony právní služby po 3 100 Kč [příprava a převzetí zastoupení a podání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v rozhodném znění] a za každý tento úkon mu náleží režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Za další úkon (replika k vyjádření žalovaného) soud zástupci žalobce odměnu nepřiznal, neboť nepřinesl v rámci argumentace ve věci nic nového. Celkem tak byla přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, včetně DPH ve výši 21%.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Praha 23. ledna 2019

JUDr. Karla Č h á b e r o v á v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.